

Sygn. akt **II AKa 96/13**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Chojnowski
Sędziowie:	SA Andrzej Olszewski (spr.) SA Stanisław Stankiewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Emilia Biegańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013 r. sprawy

A. K.

oskarżonej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.
w zw. z art. 11§ 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 12 marca 2013 r., sygn. akt II K 175/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonej za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 922, 80 (dziewięćset dwadzieścia dwa i 80/100) złotych, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym,

III. zwalnia oskarżoną od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze i od opłaty za drugą instancję.

Sygn. akt II AKa 96/13

UZASADNENIE

A. K. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 11 sierpnia 2012 r. w S., w mieszkaniu przy ulicy (...), działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia T. K., zadała mu uderzenie nożem o długości ostrza około 25 centymetrów w klatkę piersiową, powodując ranę kłutą klatki piersiowej po stronie lewej penetrującą do jamy otrzewnowej, uszkodzenie śledziony skutkujące koniecznością jej usunięcia i ranę żołądka, co narażało pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty

życia oraz spowodowało ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiego kalectwa, jednak zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na udzieloną pomoc medyczną,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 12 marca 2013 r., po przyjęciu w zakresie czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia, że oskarżona A. K. działała w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia T. K. tj. popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w myśl art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. wymierzono jej karę 9 (dziewięć) lat pozbawienia wolności.

Na poczet tej kary zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 12 sierpnia 2012 r. do 12 marca 2013 r. Orzeczono także o dowodach rzeczowych, kosztach obrony z urzędu, a także zwolniono A. K. od ponoszenia kosztów i opłaty w sprawie.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonej. Wyrokowi zarzucił:

„ - błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżona działała w warunkach zamiaru ewentualnego pozbawienia życia T. K., podczas gdy zgodna z zasadami ogólnymi procesu karnego ocena materiału dowodowego powinna prowadzić do wniosku o możliwości zakwalifikowania czynu oskarżonej jako wypełniającego przesłanki z art. 156 § 1 k.k.;

- jako zarzut ewentualny (...) błąd w ustaleniach faktycznych sprawy polegający na tym, iż nawet przy ocenie czynu oskarżonej jako wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. przy przyjęciu zamiaru ewentualnego, okoliczności sprawy towarzyszące czynowi powinny prowadzić do przyjęcia możliwości zastosowania w sprawie normy wynikającej z art. 60 § 2 k.k., tj. zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary;

- (...) rażąca surowość orzeczonej kary, która przekraczając dolną granicę ustawowego zagrożenia wykroczyła poza potrzebę prewencji tak ogólnej jak i indywidualnej, zwłaszcza w świetle całokształtu okoliczności sprawy, w tym, w szczególności zdarzeń towarzyszących czynowi oraz postawie oskarżonej i jej sytuacji życiowej.”

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o :

„ - zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu

z art. 156 § 1 k.k., względnie zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i w efekcie wymierzenie kary istotnie złagodzonej,

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;

- zasądzenie na rzecz obrońcy zwrotu kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym wg norm przepisanych lub przedłożonego zestawienia.”

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna, i to w stopniu oczywistym.

Sąd rozstrzygający przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, a następnie wszystkie dowody ocenił zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Skarżący w zasadzie nie kwestionuje dokonanych ustaleń faktycznych, choć podkreśla, iż oskarżona nie przypomina sobie, że atakowała pokrzywdzonego tłuczkiem do mięsa.

Jednak to, że A. K. nie pamięta, albo nie chce pamiętać, o takim fakcie, nie przesądza, iż on nie miał miejsca. To ustalenie wynika z zeznań świadków R. P.

i z wyjaśnień Ł. K., osób które nie były niechętne oskarżonej. A tych dowodów apelacja nie zakwestionowała.

Podobnie, nie zakwestionowano użycia opisanego w zarzucie noża i zadania przez oskarżoną ciosu tym nożem, w plecy T. K..

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty zmierzające do podważenia oceny sądu I instancji, co do zamiaru (celu działania) oskarżonej.

Sąd Okręgowy szczegółowo ustosunkował się do tej kwestii (por. str. 13-16 uzasadnienia, k. 500-503 akt). Przedstawił chronologię zdarzeń, narastającą agresję oskarżonej zakończoną użyciem noża, i to w taki sposób, że pokrzywdzony nie mógł się bronić. Rodzaj użytego narzędzia, a zwłaszcza charakter ostrza i miejsce ugodzenia przemawiały za przyjęciem, iż oskarżona godziła się na śmierć pokrzywdzonego. A to, że jej działanie spowodowało „tylko” ciężkie obrażenia ciała to szczęśliwy zbieg okoliczności i zasługa szybkości udzielonej pomocy lekarskiej. Skarżący, polemizując w zakresie ustaleń co do zamiaru oskarżonej, nie przedstawił żadnych argumentów podważających ustalenia faktyczne i logiczne wnioski z nich wypływające. Dlatego, Sąd Apelacyjny w całości akceptuje stanowisko sądu rozstrzygającego w tym zakresie, i do niego się odwołuje.

Podnieść należy, że Sąd Okręgowy rozważał także, czy A. K. nie działała w ramach silnego wzburzenia, które byłoby usprawiedliwione zaistniałymi okolicznościami. I w tym wypadku, rozważania sądu pierwszoinstancyjnego zasługują na uwzględnienie. Oskarżona nie zadała ciosu nożem bezpośrednio po uderzeniu jej w twarz przez T. K.. Używanie przez uczestników zajścia wulgaryzmów to był norma, a nie zaskoczenie dla oskarżonej. A. K. dwukrotnie próbowała zaatakować T. K. tłuczkiem do mięsa, a cios nożem zadała w sposób podstępny, wykorzystując że pokrzywdzony był zwrócony do niej plecami i nie mógł zauważyć jej działania. Takie zachowanie nie tylko sprzeciwia się uznaniu, że A. K. działała pod wpływem silnego wzburzenia, ale także temu, iż było ono usprawiedliwione. To także prawidłowo ocenił sąd rozstrzygający, czemu dał wyraz w swoim uzasadnieniu (por. str. 16 uzasadnienia, k. 503 akt).

Wreszcie, nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut rażącej surowości orzeczonej kary pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy bardzo precyzyjnie uzasadnił wysokość orzeczonej wobec A. K. kary. Trzeba podkreślić, że dostrzegł także okoliczności łagodzące, które skutkowały orzeczeniem tej kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Natomiast, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie było żadnych szczególnych argumentów przemawiających za nadzwyczajnym złagodzeniem tej kary. Biorąc pod uwagę konsekwencję w działaniu do wyrządzenia T. K. krzywdy, późniejsze zachowanie A. K. tylko łagodzi jej odpowiedzialność. I to spowodowało, że orzeczona kara jest nawet łagodna.

Tak oceniając, zdaniem Sądu Apelacyjnego, apelacja obrońcy oskarżonej okazała się oczywiście bezzasadna.

Ponieważ oskarżona nie pracowała, nie uzyskiwała żadnych dochodów, nie posiada żadnego majątku i ma do odbycia długoterminową karę pozbawienia wolności, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. (w zw. z art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.

o opłatach w sprawach karnych), zwolniono A. K. od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze i od opłaty za drugą instancję.

Natomiast orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym znajduje swoje uzasadnienie w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo

o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 2 pkt. 5 i § 19 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami.